

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Jitky Zavřelové a Milana Podhrázkého v právní věci žalobce: **M. Q. N.**, zastoupený Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem se sídlem Stodolní 834/7, Ostrava, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, za účasti osoby zúčastněné na řízení: T. T. A. N., proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 10. 2019, čj. MV-127394-4/SO-2019, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 6. 2020, čj. 22 A 91/2019 - 41,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce požádal 26. 9. 2016 o povolení k trvalému pobytu podle § 67 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Ministerstvo vnitra (dále „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 13. 2. 2017, čj. OAM-15286-13/TP-2016, žádost zamítlo podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 14. 8. 2017, neboť žalobce nesplnil podmínky § 67 zákona o pobytu cizinců. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, které žalovaná rozhodnutím ze dne 25. 5. 2017, čj. MV-44512-4/SO-2017, zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou u Krajského soudu v Ostravě, který rozsudkem ze dne 15. 11. 2018, čj. 22 A 116/2017 - 40, rozhodnutí žalované zrušil a vrátil jí věc k dalšímu řízení. Důvod zrušení spočíval v tom, že se žalovaná nevypořádala s odvolací námitkou ohledně přiměřenosti dopadů zamítavého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 16. 5. 2019, čj. 9 Azs 24/2019 - 27, zamítl.

[3] V dalším řízení správní orgán I. stupně rozhodl znovu poté, co jeho rozhodnutí z 13. 2. 2017 žalovaná v návaznosti na rozsudek krajského soudu zrušila a věc mu vrátila k novému projednání, rozhodnutím ze dne 24. 7. 2019, čj. OAM-15286-30/TP-2016. Žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu opětovně zamítl podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť u žalobce nebyly splněny podmínky uvedené v § 67 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že zamítnutí žádosti nezakládá nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, které žalovaná rozhodnutím ze dne 14. 10. 2019, čj. MV-127394-4/SO-2019, zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. Žalovaná vycházela z toho, že žalobce nesplňoval podmínku přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany stanovenou v § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k tomu, že § 67 odst. 7 tohoto zákona neumožňuje nesplnění této podmínky prominout, bylo nadbytečné zabývat se druhou skupinou podmínek v § 67 odst. 2 až 4 téhož zákona, neboť obě skupiny podmínek (§ 67 odst. 1 a § 67 odst. 2 až 4) musí být splněny současně. Pokud jde o posouzení přiměřenosti dopadů zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu z hlediska soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, žalovaná měla za to, že zamítnutí žádosti pro žalobce neznamená zákaz pobytu na území. Žalobce může opětovně požádat o udělení pobytového oprávnění či přijíždět do České republiky na krátkodobá víza. Podle žalované správní orgán I. stupně posoudil i věk žalobce, dobu pobytu na území, jeho rodinné vazby a ekonomické poměry. Nezletilá dcera žalobce podle evidence cizinců s povoleným pobytem na území žije od 6. 3. 2019 spolu se svoji matkou na adrese Š. Z., zatímco žalobce stále na adrese A. S., O. Žalobce ani k odvolání nepřiložil doklady, které by prokazovaly, že s dcerou bydlí a že ji vyživuje. S odkazem na to, že žalobce v této části svých tvrzení neunesl důkazní břemeno, žalovaná uzavřela, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu nemělo nepřiměřené dopady do jeho soukromého a rodinného života.

[4] Proti rozhodnutí žalované brojil žalobce žalobou u Krajského soudu v Ostravě. Namítal, že správní orgán I. stupně nedostatečně zjistil skutkový stav tak, aby bylo možné posoudit důvody zvláštního zřetele hodné podle § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, a nedostatečně posoudil otázku přiměřenosti dopadů rozhodnutí ve smyslu § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Dále podle žalobce správní orgány obstaraly jenom důkazy svědčící v jeho neprospěch, což je v rozporu s § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Žalobce splňuje podmínky pro udělení povolení k trvalému pobytu uvedené v § 67 odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalobce se vymezil i proti závěru žalované, že nepředložil doklady prokazující bydlení s dcerou a plnění vyživovací povinnosti, neboť měl za to, že tyto skutečnosti dotvrdila jeho družka a on sám při prvním výslechu před správním orgánem v rámci prvního projednání věci.

[5] Žalobu krajský soud shora označeným rozsudkem zamítl. Ztotožnil se s úvahami správních orgánů, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu nemělo takový nepřiměřený dopad do rodinného života žalobce, který by převážil nad důvody pro zamítnutí žádosti. K námitkám směřujícím vůči nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu a k opatření důkazů výhradně v neprospěch žalobce krajský soud s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu podotknul, že v řízení o žádosti leží primární povinnost jednat aktivně na žadateli, a pokud zůstane žadatel nečinný, pak jde tato nečinnost k jeho tíži. Pokud jde o námitku směřující k výkladu a použití § 67 zákona o pobytu cizinců, podle krajského soudu žalobce netvrdil, že by pobýval na území České republiky na základě přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany. Vzhledem k tomu, že zákon o pobytu cizinců neumožňoval nesplnění podmínky přechodného pobytu prominout, byly další úvahy o aplikaci tohoto zákonného ustanovení bezpředmětné. Tvrzení o sdílení společné domácnosti a placení výživného tvrzeno v předchozím řízení před správními orgány před zrušujícím rozsudkem krajského soudu čj. 22 A 116/2017 - 40, přesahovalo rámec koncentrace řízení, neboť žalobce tuto skutečnost netvrdil v podaném odvolání. Pro úplnost krajský soud podotkl, že výslech žalobce proběhl dne 11. 8. 2015 (v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany) a v té době byla skutečně adresa žalobce, jeho nezletilé dcery a její matky stejná, tedy A. S., O. Situace se však v mezidobí změnila a žalobce sám změnu bydliště své dcery a její matky, které nyní žijí ve Z., nijak nevysvětlil, ani netvrdil, zda a jak se při vzdálenosti obydlí podílí na výchově dcery. Tvrzení a osvědčení existence společné domácnosti bylo zcela v dispoziční sféře žalobce.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[6] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost. V první řadě setrvává na názoru, že lze jeho žádosti o povolení k trvalému pobytu vyhovět podle § 67 odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců za současného prominutí podmínek stanovených v § 67 odst. 1 téhož zákona z důvodů hodných zvláštního zřetele podle § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Krajský soud odmítl posledně uvedené ustanovení použít z důvodu, že stěžovatel nepobýval v České republice v rámci přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany. Podle stěžovatele zákon o pobytu cizinců existenci přechodného pobytu u žadatele ve vztahu k prominutí podmínek podle § 67 odst. 1 nevyžaduje a v odůvodnění napadeného rozsudku chybí bližší úvaha o nutnosti přechodného pobytu jako předpokladu prominutí podmínek podle § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. V tom stěžovatel spatřuje nezákonnost rozsudku spočívající v nesprávném výkladu a použití § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců.

[7] Stěžovatel dále nesouhlasí se způsobem, jakým se správní orgány a krajský soud vypořádaly s otázkou přiměřenosti dopadů zamítavého rozhodnutí na soukromý a rodinný život stěžovatele. Stěžovatel má za to, že správní orgán I. stupně nedostatečně vyhodnotil tvrzené skutečnosti ve vztahu k jeho osobní situaci zejména ve vztahu k jeho rodinným vazbám a péči o nezletilou dceru. Pouze obecně poukázal na možnost matky o dceru pečovat a zajistit její potřeby. Krajský soud se s těmito závěry ztotožnil i přesto, že nemají oporu ve stěžovatelem tvrzených okolnostech a nesledují nejlepší zájem jeho nezletilé dcery na řádné, stálé péči a adekvátní výživě ze strany obou rodičů. Správní orgány ani krajský soud nevyhodnotily možnosti, jaké má stěžovatel v České republice k dosažení určitého životního standardu pro sebe a svoji rodinu, a nezohlednily, že nemá možnost

dosáhnout obdobného postavení na trhu práce s rovnocenným finančním zajištěním ve Vietnamu. Rovněž vůbec nehodnotily jeho vazby v České republice vytvořené během 15 let pobytu a pevnost jeho vztahu s nezletilou dcerou a partnerkou, které jsou na něm nejen ekonomicky, ale zejména citově závislé.

[8] Stěžovatel kromě toho považuje napadený rozsudek za rozporný se zásadou předvídatelnosti, neboť krajský soud dospěl k opačnému závěru než ve svém předchozím zrušovacím rozsudku v téže věci čj. 22 A 116/2017 - 40, přestože vycházel ze zcela stejné důkazní situace a posuzoval stejnou právní otázku. Podle stěžovatele není z napadeného rozhodnutí zřejmé, z jakého důvodu došlo k tak významné změně právního názoru, neboť otázka přiměřenosti rozhodnutí ve smyslu § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců nebyla dostatečně vypořádána ani v nových rozhodnutích správních orgánů.

[9] Stěžovatel považuje za chybný také způsob, jakým se krajský soud vypořádal s žalobní námitkou, podle níž si správní orgány obstaraly jenom důkazy svědčící v neprospěch stěžovatele a žalovaná aprobovala nesprávně a nedostatečně zjištěný skutkový stav. Vymezuje se proti závěrům krajského soudu, podle nichž měl stěžovatel již od seznámení se s podklady rozhodnutí, případně v odvolání či samotné žalobě možnost doložit relevantní důkazy zejména o sdílení společné domácnosti s dcerou a partnerkou a o řádném hrazení výživného na nezletilou dceru. Podle stěžovatele jsou tyto závěry účelové, neboť krajský soud i přes uvedenou výtku žalobní námitky stěžovatele ohledně dotvrzení společné domácnosti a plnění vyživovací povinnosti vypořádával. Z tohoto důvodu nesouhlasí ani se způsobem, jakým se krajský soud vypořádal s jeho námitkou, podle níž bylo sdílení společné domácnosti a placení výživného tvrzeno v předchozím řízení před správními orgány před zrušujícím rozsudkem krajského soudu čj. 22 A 116/2017 - 40 (podle krajského soudu námitka přesahovala rámec koncentrace řízení). Stěžovatel považuje vypořádání této žalobní námitky za účelové, neboť stěžovatel tyto okolnosti nejen opětovně tvrdil i v řízení následujícím po zrušujícím rozsudku krajského soudu, ale byly správnímu orgánu i krajskému soudu známy z obsahu spisu a z vlastní činnosti.

[10] Stěžovatel dále vytýká krajskému soudu, že se ztotožnil se závěry správních orgánů, podle nichž rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu neznamená zákaz styku stěžovatele s jeho rodinnými příslušníky ani zákaz pobytu v ČR a stěžovatel tímto rozhodnutím přichází pouze o výhody spojené s nejvyšším pobytovým oprávněním. Toto tvrzení nemá oporu v jeho právní a skutkové situaci. Správní orgán a krajský soud měly zejména zohlednit problémy s opatřováním vízových oprávnění s ohledem na protiprávní korupční jednání na ambasádě ve Vietnamu, neboť je takřka nemožné opakované vízum získat. Stěžovatel nemá možnost zajistit si na území České republiky jiná pobytová oprávnění bez nuceného vycestování a podání žádosti na zastupitelském úřadě, což snižuje jeho šance na návrat do České republiky.

[11] Žalovaná se ve svém vyjádření ztotožnila se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací v rozhodnutích správních orgánů obou stupňů i v rozsudku krajského soudu. Kasační stížnost podle ní nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost těchto rozhodnutí zpochybňovala. Navrhuje kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v mezích rozsahu kasační stížnosti a v ní uplatněných důvodů.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Podle § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *se po 4 letech nepřetržitého pobytu na území vydá povolení k trvalému pobytu na žádost cizinci, který na území pobývá v rámci přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany za podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti, pokud tato stížnost byla podána v zákonné lhůtě. Do doby pobytu podle věty první se započítává doba pobytu na území na dlouhodobé vízum, na povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu a doba, po kterou byl cizinec žadatelem o udělení mezinárodní ochrany nebo cizincem, který byl strpěn na území podle zákona o azylu.*

[15] Podle § 67 odst. 2 zákona o pobytu cizinců *povolení k trvalému pobytu se při splnění podmínek uvedených v odstavci 1 vydá, je-li žadatelem cizinec, který a) je mladší 18 let, b) se není schopen o sebe sám postarat z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, nebo c) je osamělý a starší 65 let.*

[16] Podle § 67 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *se povolení k trvalému pobytu může při splnění podmínek uvedených v odstavci 1 dále vydat, je-li žadatelem cizinec, a) který je rodičem cizince uvedeného v odstavci 2 písm. a) nebo b), b) kterému byl rozhodnutím příslušného orgánu cizinec uvedený v odstavci 2 písm. a) nebo b) svěřen do péče, nebo c) který je jiným přímým příbuzným ve vzestupné nebo sestupné linii cizince uvedeného v odstavci 2, na jehož osobní péči je cizinec uvedený v odstavci 2 závislý.*

[17] Podle § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců *je při splnění podmínek v odstavci 1 oprávněn podat i cizinec, který o vydání tohoto povolení žádá z jiných důvodů hodných zvláštního zřetele.*

[18] Podle § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců *lze splnění podmínky nepřetržitého pobytu na území a podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti, prominout z důvodů hodných zvláštního zřetele, zejména je-li oprávněným cizincem osoba mladší 15 let nebo nepříznivý zdravotní stav žadatele nastal za pobytu na území.*

[19] Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*

[20] Vydání povolení k trvalému pobytu podle § 67 zákona o pobytu cizinců je vázáno na splnění tří podmínek stanovených v § 67 odst. 1 téhož zákona a současně některé

z podmínek stanovených v § 67 odst. 2, 3 a 4. Nesplnění dvou z podmínek v § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (podmínky nepřetržitého pobytu na území a podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany) lze podle § 67 odst. 7 téhož zákona prominout z důvodů hodných zvláštního zřetele. Posledně uvedené ustanovení ani žádné jiné ustanovení zákona o pobytu cizinců naopak neumožňuje prominout nesplnění podmínky přechodného pobytu na území po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany, rovněž stanovené v § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Pokud tato podmínka splněna není, nelze povolení k trvalému pobytu podle § 67 zákona o pobytu cizinců vydat. To jednoznačně vyplývá ze znění jednotlivých odstavců § 67 a z jejich vzájemné provázanosti.

[21] V této souvislosti Nejvyšší správní soud podotýká, že neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu je po pravomocně skončeném soudním přezkumu vydáván výjezdní příkaz podle § 85b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, nebo (v případě, že ministerstvo rozhodlo o strpění cizince na území v souvislosti s podáním kasační stížnosti) podle § 78b odst. 7 téhož zákona. Pokud tedy § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců hovoří o přechodném pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany, má tím na mysli primárně výjezdní příkaz, který je druhem pobytového titulu pro přechodný pobyt podle § 17 písm. d) zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 5. 2021, čj. 8 Azs 87/2020 - 86, bod 12).

[22] Stěžovatel před správními orgány ani před krajským soudem netvrdil ani nedoložil, že po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany pobýval v České republice v rámci přechodného pobytu (např. na základě výjezdního příkazu), a tato skutečnost neplyne ani ze spisu. Vzhledem k tomu, že nesplnění podmínky přechodného pobytu je neodstranitelnou překážkou pro vydání povolení k trvalému pobytu podle § 67 zákona o pobytu cizinců, Nejvyšší správní soud ve shodě se závěry krajského soudu nepřisvědčil námitce stěžovatele, že správní orgány měly jeho žádosti podle tohoto ustanovení vyhovět.

[23] Pokud jde o kasační argumentaci týkající se posouzení přiměřenosti dopadů zamítavého rozhodnutí žalované do soukromého a rodinného života stěžovatele ve smyslu § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, Nejvyšší správní soud má ve shodě se závěry krajského soudu za to, že se správní orgány touto otázkou náležitě zabývaly a své závěry také dostatečně odůvodnily. Vzaly v potaz všechny skutečnosti týkající se soukromého a rodinného života stěžovatele v rozsahu, v němž je stěžovatel tvrdil a doložil a v němž byly součástí správního spisu.

[24] Krajský soud správně vycházel z toho, že řízení podle § 67 zákona o pobytu cizinců je řízením o žádosti, v němž je podle ustálené judikatury na žadateli, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání správního rozhodnutí, a nabídl o tom důkazy (srov. např. rozsudek NSS ze dne 1. 12. 2016, čj. 9 Azs 253/2016 - 30, bod 20).

[25] Nejvyšší správní soud dále připomíná, že zamítnutím žádosti o povolení k trvalému pobytu není samo o sobě dotčeno právo cizince na území České republiky pobývat. Dochází jím pouze k odepření výhod plynoucích ze statutu cizince pobývajícího na území České republiky v rámci trvalého pobytu. To, že stěžovatel neobdržel povolení k trvalému pobytu – tedy oprávnění k pobytu na území České republiky s nejvyšším standardem –

nepředstavuje překážku pro udělení jiného typu pobytového oprávnění (srov. např. rozsudek NSS ze dne 1. 12. 2016, čj. 9 Azs 253/2016 - 30, bod 19, nebo ze dne 20. 9. 2017, čj. 10 Azs 167/2017 - 46, bod 14). Nejvyšší správní soud již v kontextu § 67 zákona o pobytu cizinců judikoval, že jde o řízení zahájené na žádost, a v takovém případě nelze po správním orgánu požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy vyhledával všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch stěžovatele, a to i pokud jde o nepřiměřenost tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života, pokud sám stěžovatel takové skutečnosti ani neoznačí (srov. rozsudek NSS ze dne 1. 12. 2016, čj. 9 Azs 253/2016 - 30, bod 20).

[26] Na základě výše uvedených judikaturních východisek dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že posouzení přiměřenosti dopadů zamítavého rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele ze strany správních orgánů a krajského soudu bylo dostatečné.

[27] Správní orgán I. stupně své úvahy založil na tom, že stěžovatel sice má v České republice dceru a družku, dále otce a sestru, avšak žije v O., zatímco jeho dcera a její matka žijí ve Z. a jeho otec se sestrou žijí v O. u K. V. To podle správního orgánu značně znesnadňuje pravidelný a těsný rodinný kontakt. Správní orgán vyhodnotil, že matka stěžovatelovy dcery je vzhledem ke své podnikatelské činnosti schopna zajistit obživu pro sebe a jejich dceru. Tvrzení stěžovatele, že přispívá na výživné své dceři, nebylo podle správního orgánu nijak doloženo. K argumentu, podle něhož rozhodnutím o neudělení povolení k trvalému pobytu stěžovatele bude jeho dceři odepřeno právo stýkat se se svým otcem, správní orgán uvedl, že si stěžovatel může požádat o dlouhodobé vízum či o povolení k dlouhodobému pobytu. Správní orgán rovněž nezjistil žádné hluboké vazby stěžovatele na Českou republiku.

[28] Stěžovatel tyto úvahy v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně konkrétními tvrzeními a důkazy navrženými na jejich podporu nezpochybnil a neučinil tak ani v žalobě. Je rovněž třeba vzít v potaz, že stěžovateli byla správním orgánem I. stupně dána možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a případně se k nim vyjádřit. Toho stěžovatel prostřednictvím svého zástupce využil, ale žádnou konkrétní argumentaci k otázce přiměřenosti dopadů zamítavého rozhodnutí neuvedl a žádné důkazy nenavrhl. S ohledem na důvod zrušení předchozích rozhodnutí správních orgánů krajským soudem přitom muselo být stěžovateli zřejmé, že specifické a co nejširší informace ze soukromého a rodinného života nad rámec toho, co správnímu orgánu poskytnul a co správní orgán zjistil z jemu dostupných zdrojů, mohou hrát klíčovou roli pro posouzení přiměřenosti. Poté, co správní orgán I. stupně vydal v jeho věci rozhodnutí, navíc muselo být stěžovateli zřejmé, ve kterých oblastech je třeba jeho tvrzení týkající se jeho soukromého a rodinného života prohloubit a podložit důkazy (šlo mimo jiné o otázku, jestli stěžovatel žije ve společné domácnosti se svou dcerou a její matkou a jakým způsobem přispívá na výživu dcery). Stěžovatel tedy měl dostatek příležitostí, aby svá tvrzení týkající se jeho rodinné situace vyjasnil a doložil. V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně i v žalobě proti rozhodnutí žalované však stěžovatel zůstal u obecných a důkazy nedoložených tvrzení a stejnou povahu má i jeho kasační argumentace.

[29] Nejvyšší správní soud se sice nemůže ztotožnit s úvahou krajského soudu, podle níž jedna z žalobních námitek stěžovatele přesahovala rámec koncentrace z důvodu, že nebyla vznesena v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobce je totiž oprávněn uvést v žalobě všechny důvody, pro které považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné. Tomu nebrání skutečnost, že některé z nich neuplatnil již v odvolacím řízení, ač tak učinit mohl (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 8. 2008, čj. 7 Afs 54/2007 - 62, č. 1742/2009 Sb. NSS). Tato nesprávná úvaha krajského soudu ovšem není z hlediska kasačního přezkumu významná, neboť krajský soud se navzdory této úvaze s příslušnou žalobní námitkou věcně vypořádal.

[30] Z výše reprodukovaných úvah správního orgánu I. stupně vyplývá také to, že omezení, které pro poměry nezletilé dcery plyne z rozhodnutí neudělit stěžovateli trvalý pobyt, nelze považovat za nepřiměřené. Jakkoli se lze domnívat, že nejlepším zájmem nezletilých dětí je žít v harmonickém rodinném prostředí s oběma rodiči, judikatura Ústavního soudu i Evropského soudu pro lidská práva nestanovuje absolutní převahu nejlepšího zájmu dítěte za všech okolností (srov. např. rozsudek NSS ze dne 17. 8. 2020, čj. 1 Azs 260/2020 - 27, bod 33). Stěžovatel relevantně nezpochybnil úvahu správního orgánu I. stupně, podle které je matka jeho dcery schopna dceru finančně zajistit. Stěžovatel ostatně ani neprokázal, že se svou dcerou bydlí ve společné domácnosti. V žádné fázi řízení neupřesnil, jak konkrétně vypadá rodinné a rodičovské zázemí, které své dceři poskytuje, a jak dalece by se tohoto zázemí dotklo jejich případné osobní odloučení (srov. obdobně rozsudek NSS ze dne 19. 8. 2020, čj. 2 Azs 241/2020 - 29, bod 26).

[31] Na těchto závěrech nemůže nic změnit ani vyjádření družky stěžovatele, která je osobou zúčastněnou na řízení. I ta pouze obecně uvádí, že se stěžovatelem vede společnou domácnost a vychovávají spolu svoji dceru, aniž by upřesnila, na jaké adrese společnou domácnost vedou, a aniž by vyvrátila závěry, na kterých stojí rozhodnutí žalované a objasnila, jak konkrétně vypadá jejich rodinné soužití.

[32] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani stížní námitce, podle níž je napadený rozsudek krajského soudu v rozporu se zásadou předvídatelnosti. Není překvapivé, že krajský soud dospěl v předchozím zrušovacím rozsudku čj. 22 A 116/2017 - 40 za situace, kdy správní orgány nijak neposoudily přiměřenost dopadů zamítavého rozhodnutí ve smyslu § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, k jiným závěrům než v napadeném rozsudku za situace, kdy správní orgány příslušné posouzení provedly.

[33] Z důvodů uvedených výše v bodech [27] a [28] tohoto rozsudku Nejvyšší správní soud neshledal důvodnými ani stížní námitky reprodukované výše v bodě [9] tohoto rozsudku směřující vůči způsobu, jakým se krajský soud vypořádal s žalobními námitkami ohledně vyhodnocení skutkového stavu ze strany správních orgánů.

[34] Námitkou týkající se zajištění životního standardu stěžovatele a jeho rodiny v České republice v porovnání s Vietnamem se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť nebyla obsažena v žalobních bodech, a tedy nebyla předmětem přezkumu krajského soudu. Kasační námitky, které argumentují k otázkám, jež nebyly krajským soudem vůbec posuzovány, jsou totiž nepřípustné (§ 104 odst. 4 s. ř s.).

[35] Pokud jde o kasační argumentaci týkající se problémů s opatřováním pobytových oprávnění na českém velvyslanectví ve Vietnamu, lze odkázat na závěry učiněné v rozsudku NSS ze dne 2. 7. 2020, 9 Azs 122/2020 - 48, bod 26, od nichž není důvod se v nyní projednávané věci odchýlit. Samotné tvrzení, že podání žádosti o pobytové oprávnění ve Vietnamu bude možná komplikovanější než v jiných zemích, nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozsudku ani rozhodnutí správních orgánů. Již v rozsudku ze dne 24. 10. 2018, čj. 1 Azs 296/2018 - 35, Nejvyšší správní soud konstatoval, že došlo k částečné konsolidaci situace na zastupitelském úřadě v Hanoji, což následně zopakoval i v jiných rozsudcích (např. v rozsudku ze dne 30. 4. 2020, čj. 9 Azs 54/2020 - 32). S ohledem na toto stanovisko nepovažuje Nejvyšší správní soud námitky týkající se možných komplikací při vyřizování legalizace pobytu na českém velvyslanectví ve Vietnamu za důvodné. K argumentu stěžovatele, že nemá možnost zajistit si na území České republiky jiná pobytová oprávnění bez nuceného vycestování, soud podotýká, že stěžovatel případně může s odkazem na své rodinné poměry, které ale musí v takovém řízení náležitě konkretizovat a prokázat, požádat o vízum za účelem strpění pobytu podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

IV. Závěr a náklady řízení

[36] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil, proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[37] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto dle uvedených ustanovení nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která by jinak měla právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec jeho úřední povinnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 10. listopadu 2021

Petr Mikeš
předseda senátu